
REDACTIONEEL

Afgelopen periode hoorde ik op verschillende plaatsen meerdere sociaal psychiatrisch verpleegkundigen zeggen: "Wat hebben we toch een mooi beroep". In dit themanummer over reflectie in de beroepsuitoefening maken de artikelen zichtbaar wat deze collegae met de uitspraak "mooi beroep" bedoelen.

Voor elkaar hebben we aan een half woord genoeg, wanneer we verhalen vertellen over de ontmoetingen met kwetsbare mensen met psychisch lijden. Tussen de woorden liggen de lessen verstopt die we aan elkaar doorgeven. Tacit knowledge, oftewel verborgen kennis genoemd. Deze verborgen kennis is geëigend aan de verpleegkundige beroepsuitoefening. Het weten zit in het handelen. En dit weten in het handelen is te ontrafelen, is te ontdekken en daar zijn de bijdragen van dit decembern timer een voorbeeld van. We zijn er van overtuigd dat u in de artikelen veel van uw dagelijkse praktijk zult herkennen en dat er een inspirerende werking voor eigen reflectie vanuit gaat.

In het artikel "Door vragen wordt men wijs" bieden **Marjon Arends** en **Ben Venneman** een model aan van gestructureerde reflectie, dat als leidraad kan dienen om de praktijk onder de loep te nemen.

Door kennis niet alleen te definiëren als theoretisch weten, maar te verbreden in verschillende kennisbronnen en daar gerichte vragen over te stellen, kan de sociaal psychiatrisch verpleegkundige antwoord krijgen op de vraag: "Wat doe ik nu eigenlijk?"

Studenten op de Voortgezette opleiding voor Sociaal Psychiatrisch Verpleegkundigen hebben binnen de

lessen van methodiekontwikkeling met behulp van dit model zichzelf bevraagd.

Sjaak Geudens heeft zijn verslag bewerkt tot een artikel om de lezer te laten zien wat het effect kan zijn van het gebruik van dit model.

"Via een grondige analyse van de situatie vanuit met name de empirische- en esthetische kennisbronnen, heb ik nu het idee en gevoel meer instrumenten en vaardigheden te bezitten om aan te sluiten bij de belevingswereld van mevrouw".

Een hele andere manier van reflecteren laat **Gerard Lohuis** in zijn artikel "Contact" zien. Samen met hem vraag je je als lezer af hoe het contact gelegd moet worden met de zogeheten VVV-cliënten. Verkeerde vraag op het Verkeerde moment op de Verkeerde plaatst. Deze cliënten noodzaken ons te reflecteren op onze macht van de "deskundige vanzelfsprekendheid". Uit de praktijk van alledag destilleert de heer Lohuis enkele gemeenschappelijkheden, waarmee hij een praktijk tot theorie ontwikkelt. De SPV moet inventief zijn in het contact maken met deze cliënten. Voor reflectie op onze beroepsuitoefening moeten we ook inventief en creatief zijn om onze praktijk zichtbaar te maken.

Jet van de Velde neemt, in mediaan, een heel andere ingang om dit te beschrijven. Zij neemt u met beeldende verhalen mee met haar ontmoetingen met de vrouwen op straat. In "Kracht en kwetsbaarheid" gebruikt zijn het portret als middel tot reflectie.

“Bij een beeld over breekbaarheid denk ik aan twee dames met een verstandelijk handicap die op hun dwaaltocht in mij circuit zijn terecht gekomen. Zij willen mij altijd graag spreken, vertellen over wonderlijke kwalen zoals spataderverkalking, gebroken armen die binnen een week genezen. Ze hebben soms een stok nodig om zich staande te houden. Zij voelen zich letterlijk breekbaar”.

”Kracht en kwetsbaarheid is ook de uitstraling van het artikel “Het multiloogproject: De taal van het verhaal, een therapeutisch middel”, waarin **Anouska Cremers** er op een verrassende manier in slaagt de kracht van het multiloogproject, om te zetten in een therapeutische middel voor de SPV.

“In de periode dat ik de bijeenkomsten bezocht nam ik een ontwikkeling waar die plaats vond op het gebied van de zelf-waardering en acceptatie, verantwoordelijkheid en gedrag. De specifieke benadering acht ik

verantwoordelijk voor deze ontwikkeling die maakt dat betrokken zichzelf allengs meer in relatie met de omgeving, en zijn sociale context beleeft en definieert.”

Zij heeft laten zien hoe dit proces zich niet als vanzelf afwikkelt in een professionele relatie en wat er nodig is om dit alsnog te laten gebeuren.

Welke vraag stelt u zich zelf het meest? Is er een juiste vraag, op juiste moment op de juiste plek?

Hebt u zichzelf wel eens afgevraagd wat is er zo boeiend aan ons beroep?

In het themanummer van juni 2002 besteden we aandacht aan het eclectisch werken van de sociaal psychiatrisch verpleegkundigen. Wij nodigen u uit om in gevolg van deze editie copy in te sturen om dit kenmerk van onze beroepsuitoefening zichtbaar te maken.

Marjon Arends